1

พรแห่งราชา

กุ๊งกิ๊ง!

“ขอบคุณที่มาอุดหนุนนะครับ โอกาสหน้าเชิญใหม่” เสียงพนักงานขายร้านติ่มซำร้านดังในท้ายประโยคเบาลงเมื่อบานประตูปิด เจย์ที่อุ้มอัสโมวซึ่งกำลังหลับโดยเอาหัวพาดอยู่ที่ไหล่เอื้อมมือหยิบหมวกฮู้ดที่หลุดออกจากหัวของเด็กน้อยขึ้นปิด เพราะกลัวว่าเจ้าหนูน้อยจะไม่สบายจากแสงแดดร้อน

ฤดูร้อนในซีอานมีอุณหภูมิอยู่ที่ประมาณยี่สิบหกองศาเซลเซียส แต่ในเดือนที่ร้อนที่สุดอย่างเดือนกรกฎาคม อุณหภูมิก็จะพุ่งสูงจนเกินสามสิบองศาเซลเซียส อากาศแบบนี้ปีศาจเด็กจะป่วยง่าย แล้วเหมือนอัสโมวจะรู้ตัวเพราะปีศาจน้อยมักจะง่วงงุนอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังเกาะติดเจย์แจแบบชนิดเอาห่างตัวไม่ได้

วืด!

สายลมพัดผ่านเจย์ที่กำลังเดินไปรอรถประจำทางสายประจำที่จะพาเขากลับไปบ้านพัก ในจังหวะที่สายลมหยุด ข้างกายของเขาก็ปรากฏร่างของชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีขาวที่อยู่ในชุดถังจวง[1] ซึ่งตัดเย็บด้วยผ้าต่วนสีน้ำเงินปักลายสีเงิน ราวกับเขายืนอยู่ข้างเจย์มาตั้งแต่แรก

เจย์หันไปมองผู้มาใหม่ แล้วหันกลับมามองถนนอีกครั้งอย่างเงียบๆ จนคนมาใหม่อดไม่ได้ที่จะทักว่า

“วันนี้อากาศร้อนนะ”

“ครับ” เจย์รับคำแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก

“ไม่ถามเหรอว่าฉันมาทำไม”

“ถึงไม่ถามคุณก็บอกอยู่ดี”

“หึๆ ก็ใช่ วันนี้ไม่ได้มากวนหรอก มาขอความช่วยเหลือนิดหน่อย”

“ได้...แต่ไม่ฟรีนะครับ”

“นายนี่งกได้ใคร”

“กิดิมบอกว่าไม่ให้รับครับ ช่วงนี้อัสโมวจะติดผมมาก ถ้าผมทิ้งให้อัสโมวอยู่คนเดียว กิดิมก็ต้องเป็นคนคอยดูแล กิดิมไม่อยากยุ่งยาก ถ้าไม่อยากให้กิดิมบ่น ก็ต้องไม่ฟรีครับ” เจย์ตอบเสียงเนิบนาบ

วิทเหลือบไปมองเอเทมมูที่นั่งอยู่บนหัวเจย์ ซึ่งตอนนี้เปิดเผยตัวออกมาแล้ว ทั้งยังก้มมองวิทด้วยสายตาดุ วิทจึงได้แต่หัวเราะเบาๆ แล้ว

---

[1] เครื่องแต่งกายของผู้ชายชาวจีน มีลักษณะเด่น 4 อย่าง ได้แก่ เป็นเสื้อคอตั้ง เปิดคอตรงกลาง แขนเสื้อและตัวเสื้อเป็นผ้าชิ้นเดียวกัน สาบเสื้อเป็นแนวตรงหรือเฉียง และมีกระดุมเสื้อแบบเป็นกระดุมจีน ชื่อ ‘ถังจวง’ เป็นคำเรียกที่ชาวต่างชาติเรียกเสื้อผ้าที่ชาวจีนในไชน่าทาวน์ตั้งแต่ปลายราชวงศ์ชิงหรือ ‘ถังเหริน’ สวมใส่กัน คนจีนโพ้นทะเลมักเรียกตัวเองว่าถังเหริน เพราะภาคภูมิใจที่รากเหง้าตัวเองเป็นคนจากราชวงศ์ถัง ไชน่าทาวน์ในภาษาจีนก็ถูกเรียกว่า ‘ถังเหรินเจีย’ แปลว่า ถนนของคนถัง ถังจวงก็คือเสื้อของคนที่อยู่ในถังเหรินเจียใส่

ตอบว่า

“งานนี้นายไม่ต้องออกโรง ฉันมาขอยืมโฟร์เทียแค่ไม่กี่วัน”

“โฟร์เทียดูแลบ้านอยู่ที่สการ์เล็ต จะดึงตัวเขาออกจากที่นั่นมันไม่ง่ายเลย คุณก็รู้ว่าโฟร์เทียชอบคุณแม่ของผมมาก เขาไม่มีทางออกห่างจากคุณแม่”

“ง่ายนิดเดียว แค่นายอนุญาต ส่วนเรื่องการคุ้มครองมาร์กาเรตเดี๋ยวฉันรับผิดชอบเอง” วิทยังไม่ยอมแพ้

เจย์หันมามอง

“ถ้าคุณว่าง ทำไมไม่ไปเองล่ะครับ”

วิทยิ้มใส่ตาอย่างอารมณ์ดี

“เพราะฉันมีเรื่องที่ต้องทำในสการ์เล็ตไง”

เจย์รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้โกหก แต่ก็รู้เหมือนกันว่า ‘เรื่อง’ ที่อีกฝ่ายต้องทำมันไม่น่าจะเป็นเรื่องที่ปลีกตัวไม่ได้ สุดท้ายการที่วิทมาหาเขาก็เพราะอยากให้เขาทำมันจริงๆ พอคิดได้อย่างนี้ เจย์ก็เลยถามเขาว่า

“ยืมไปทำอะไรครับ”

“ช่วงลูนาซาดของทุกปี ว่าที่อาจารย์ของนายต้องไปทำพิธีจุดเทียนรำลึกที่เมืองเปตรา ปีนี้เขาจะไม่ได้ไป เดียตี้ก็เลยจะส่งแพนซีไปทำแทน แต่ฉันมีเรื่องต้องขอให้แพนซีช่วย เลยต้องรับเรื่องนี้ไว้เอง”

“คุณรับไว้เองแล้วทำไมไม่ทำล่ะครับ”

“นั่นก็เพราะฉันนึกขึ้นมาได้ว่า นายจะกลายเป็นลูกศิษย์ของเขาน่ะสิ ในฐานะที่นายจะได้เป็นลูกศิษย์ของเขา นายก็ช่วยหน่อยแล้วกันอีกอย่างนะ ทั้งที่เกลดายังไม่รู้จักนายด้วยซ้ำ แต่นายก็ใช้ประโยชน์จากชื่อเขา เล่นใหญ่จนเปิดโรงละครของตัวเองได้แล้ว ก็น่าจะทำอะไรตอบแทนบ้างนะ”

เจย์หันมามองคนพูด หลายปีก่อน เจย์เคยประมูลแผนที่แห่งการถือกำเนิดหลายแผ่น หนึ่งในนั้นก็คือแผนที่แห่งการถือกำเนิดที่เขาใช้เป็นสถานที่ที่โรงละครสก็อตของเขาเปิดม่าน แผนที่ที่นำไปสู่นครหินกลางทะเลทราย...นครหินเปตราแห่งหุบเขาวาดี มูซา

ในตอนนั้นสิ่งที่เขาใช้เป็นเหยื่อล่อพวกฮอปกินส์และตระกูลสปินเดลก็คือ จดหมายของจาคอบฉบับที่เขาเป็นคนเขียนขึ้นมาเอง แท้ที่จริงแล้ว จดหมายฉบับจริงได้ถูก เกลดา มิสติก ลูกศิษย์คนหนึ่งของวิทฝังไว้ที่นั่น เบาะแสนี้เองเลยทำให้ไม่มีใครเอะใจว่าจดหมายที่เขาจะใช้เป็นเหยื่อล่อเป็นของปลอม

“พอพูดอย่างนี้ก็เริ่มรู้สึกว่าผมต้องตอบแทนบุญคุณเขาเลยครับ”

“ใช่ไหมล่ะ นายสมควรทำนะ ถือเป็นการฝากเนื้อฝากตัวไง คนจีนเขาถือไม่ใช่เหรอ ถ้าจะมาฝากตัวเป็นศิษย์ก็ต้องมีของขวัญให้อาจารย์”

“ถ้าผมเป็นคนจีนละนะครับ” เจย์เอ่ยถึงตรงนี้ รถประจำทางสายที่เขารอก็เคลื่อนมาจอดตรงหน้า ชายหนุ่มก้าวขึ้นไป วิทเองก็ก้าวตามคนทั้งคู่เลือกที่นั่งตรงเบาะด้านท้ายของรถ

บ้านพักของเจย์อยู่ห่างจากป้ายรถประจำทางแห่งนี้ค่อนข้างไกล สาเหตุที่เขามาที่นี่ ก็เพื่อมาซื้อติ่มซำร้านโปรด เขาชอบมันมาก อัสโมวเองก็ชอบ ในหนึ่งสัปดาห์เขาจะมาซื้อครั้งหนึ่ง จนพนักงานขายจำเขาได้

บนรถประจำทางตอนนี้มีคนอยู่ไม่มาก ที่นั่งเบาะหลังไม่มีคนนั่งเลย วิทมองเจย์วางถุงอาหารไว้ที่เบาะติดกับผนังรถพร้อมกับโอบกอดอัสโมวที่นั่งอยู่บนตักไปด้วย เขาถามเจย์ว่า

“เงินก็มี ทำไมนั่งรถประจำทาง”

“ผมชอบครับ”

วิทหัวเราะแล้วหันหน้ามองตรงไปยังส่วนหน้าของรถ รถออกตัวแล้ว ความเร็วไม่มากแต่ก็พอมีลมพัดเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดไว้ทุกบาน หากตอนนี้เป็นหน้าหนาวก็คงไม่มีใครกล้าเปิดหน้าต่างอย่างนี้ แม้ด้านนอกจะมีแดดจ้า แต่ลมที่พัดเข้ามากลับมีความเย็นเล็กน้อย ทำให้ทั้งสองคนคลี่ยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว

“ฉันก็ชอบเหมือนกัน”

“พิธีจุดเทียนรำลึกใช้เวลากี่วันครับ”

“แค่วันเดียว ปีนี้ลูนาซาดน่าจะตรงกับวันที่หนึ่งเดือนสิงหาฯ ให้เขาไปที่นั่นก่อนตะวันตกดิน คนของฉันจะจัดเตรียมสถานที่ไว้ให้ เขามีหน้าที่จุดเทียนและเฝ้าไม่ให้เทียนดับจนกว่าแสงแรกของวันใหม่จะมาเยือน หลังจากเทียนดับแล้วก็กลับได้เลย คนของฉันจะไปเก็บกวาดเอง”

เจย์พยักหน้าแล้วนิ่งไป

“ไม่ถามเหรอว่าทำไมเกลดาไม่ว่าง”

“หน้าร้อนอย่างนี้ร้านของคุณคงยุ่งมาก ที่จริงถ้าคุณกลับไปช่วยพวกเขาสักหน่อย คุณเกลดาก็คงไปทำพิธีจุดเทียนรำลึกด้วยตัวเองแล้วไม่ใช่เหรอครับ”

มุมปากของวิทยังคงยิ้ม แต่แทนที่จะตอบ เขากับเหลือบตามองออกไปนอกหน้าต่าง เมื่อเห็นสิ่งหนึ่งก็ชี้ไปทางนั้นแล้วถามว่า

“แถวๆ นี้มีเฟสติวัลนี่ นายไม่พาอัสโมวไปเล่นเครื่องเล่นเหรอเอ?! มีเต็นท์ใหญ่ขนาดนั้น น่าจะมีคณะละครสัตว์ด้วยนะ”

เจย์มองตาม จากนั้นก็ส่ายหน้า

“ช่วงนี้อัสโมวไม่ค่อยสบายตัวเท่าไรครับ ผมคิดว่าให้เขาพักอยู่บ้านดีกว่า”

“นั่นสินะ สถานที่แบบนั้นคนเยอะเกินไป อีกอย่าง ที่แบบนั้นก็

เสี่ยงที่เด็กจะถูกลักพาตัวด้วย”

เจย์หันไปมองคนที่อยู่ๆ ก็พูดเรื่องนี้ขึ้นมา เขาเห็นสายตาของวิท กำลังเหม่อลอยราวกับกำลังนึกถึงเรื่องบางอย่าง จากที่อยากถามว่าทำไม ถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เลยเปลี่ยนใจเป็นนั่งเงียบแล้วมองไปข้างทาง

จนกระทั่งรถจอดที่ป้ายรถประจำทางที่อยู่ฝั่งตรงข้ามทางเข้างาน เฟสติวัล มีผู้โดยสารหลายครอบครัวขึ้นมา แม้ตอนนี้จะไม่ใช่ช่วงเวลาที่ คนมาเที่ยวงานเฟสติวัลมากที่สุด แต่ก็มีหลายครอบครัวที่มาและกำลัง จะกลับ เจย์มองเห็นพ่อแม่หลายคนอุ้มลูกหรือไม่ก็จูงมือเด็กน้อยเดิน ขึ้นมา ตัวเขาก็กระชับวงแขนที่กอดอัสโมวเอาไว้อย่างไม่รู้ตัว นี่เป็น สัญชาตญาณของผู้ปกครองทุกคนเวลาพาเด็กๆ ออกมานอกบ้าน เพราะ การสูญเสียลูกหลานไปเนื่องจากการสูญหาย มันเป็นความเจ็บปวด ยิ่งกว่าการตายจากกันไปเสียอีก

“เด็กพวกนี้เป็นเด็กที่โชคดี”

วืด!

ในตอนที่วิทเอ่ยจบ รอบตัวของพวกเขาก็เกิดบาร์เรียร์โปร่งใสที่ ปิดกั้นเสียงไม่ให้คนในรถได้ยินสิ่งที่เขาพูด การเปลี่ยนแปลงนี้เจย์แทบ ไม่รู้สึกถึงการมีอยู่ของบาร์เรียร์เลย เพราะบาร์เรียร์ของวิทเพียงแค่กรอง เสียงของพวกเขาไม่ให้คนอื่นได้ยิน แต่สายลมจากด้านนอกที่เกิดจาก การเคลื่อนตัวของรถประจำทางอีกครั้งยังคงอยู่

“อัสโมวก็เป็นเด็กที่โชคดีเหมือนกัน”

เจย์เอียงคอมองคนพูด ขณะที่วิทเอนหลังพิงพนักแล้วเอ่ยด้วย น้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“รู้ไหม นายพูดไม่ผิดหรอก”

“ผมพูด?”

“ตอนที่นายวิเคราะห์ว่ามาสเตอร์คนไหนของร้านน้ำชาวิทาเรีย ที่นายอยากให้เป็นอาจารย์น่ะ นอกจากที่เกลดาจะเป็นผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกที่เก่งที่สุดในโลกแล้ว สำหรับฉัน เขายังเป็นอาจารย์ที่อ่อนโยนที่สุดในโลกด้วย”

“อา นี่เป็นช่วงเวลาที่คุณจะอวดลูกศิษย์ของคุณอีกแล้วเหรอครับ” เจย์เอ่ยเสียงเนือย

“ยังไงนายก็ต้องไปอยู่ที่นั่น รู้เรื่องตื้นลึกหนาบางเอาไว้ก่อนไม่ดีหรือไง”

“มันคงเป็นเรื่องดี ถ้าผมจะไม่ลืมมันครับ” เจย์เตือนสติ

“ฮ่าๆ นั่นสินะ”

เจย์เหลือบมองคนที่อยากเล่าแต่ไม่ได้เล่าแล้วหันไปมองข้างทาง แต่ไม่นานเขาก็ได้ยินวิทพูดว่า

“ฉันก็แค่นึกถึงวันแรกที่ได้เจอเด็กคนนั้นเท่านั้น”

เจย์ลอบถอนหายใจยาว บนโลกนี้มีสถานที่ไม่กี่แห่งที่เราไม่มีทางหนีจากคู่สนทนาที่ต้องการเล่าเรื่องของเขาแม้ว่าเราจะไม่อยากฟัง หนึ่งในสถานที่เหล่านั้นก็คือรถยนต์

‘เอาเถอะ มันก็ไม่ใช่ทุกคนจะได้ฟังเรื่องพวกนี้ ฟังสักหน่อยก็แล้วกัน’

“คุณรับเลี้ยงลูกครึ่งเทพได้ แถมไปฉกตัวสายเลือดตระกูลสวอร์นมาเป็นลูกศิษย์ได้ตั้งสองคน การรับลูกศิษย์ที่มีสายเลือดของชาวแอต-แลนติสก็คงไม่แปลกหรอกครับ”

“โอ้ นายรู้ด้วยเหรอว่าเขามีสายเลือดของชาวแอตแลนติส”

“ผมได้ยินมาว่า ครอบครัวของเขาเป็นชาวนาบาเทียนที่อพยพออกจากเปตราก่อนที่เมืองนั้นจะล่มสลาย ตระกูลของเขามีความชำนาญ

ในเรื่องการทำเครื่องปั้นเซรามิก เขาเลยเชี่ยวชาญการทำเซรามิกด้วยเทคนิคทั้งทางฝั่งตะวันตกและตะวันออก...” เมื่อเจย์พูดถึงตรงนี้เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ หันไปมองวิทแล้วถามว่า

“คุณคงไม่ได้รับเขามาเป็นลูกศิษย์เพื่อให้เขาช่วยสร้างชุดน้ำชาของคุณใช่ไหม”

“ทำไม อิจฉาเหรอ”

พอโดนถามกลับอย่างนั้นเจย์ก็พูดไม่ออก ตัวเขาต้องใช้เวลานานมากในการเก็บรวบรวมสิ่งจำเป็นในการสร้างถ้วยน้ำชา ทั้งยังต้องเตรียมการบ้านมากมายเพื่อทำให้ตัวเองในอนาคตที่จะลืมทุกอย่างสามารถตามเก็บองค์ประกอบเหล่านี้ให้ได้ ทั้งหมดนั่นก็เพราะเขากำลังเดินอยู่บนเส้นทางการเป็นผู้วิเศษที่สั้นที่สุด แตกต่างจากวิทที่ใช้เวลามากกว่าแต่ก็ไม่ต้องก้าวผ่านเรื่องนี้โดยสูญเสียความทรงจำ

“เปล่าครับ”

“ว้า นึกว่าจะทำให้อิจฉาได้” วิทเอ่ยอย่างไม่จริงจัง

เจย์ยกยิ้มแล้วเอ่ยไปพลางลูบหัวอัสโมวที่ขยับตัวเล็กน้อยเพราะความไม่สบายตัว

“เพราะผมรู้ว่าคุณเองก็ลำบากไม่ต่างกัน สำหรับคนที่เดินในเส้นทางนี้แล้ว มีอะไรได้มาง่ายๆ กันล่ะครับ”

“ที่จริง...มันเป็นข้อเสนอของเขานะ”

“เขา? หมายถึงมาสเตอร์เกลดาเหรอครับ”

“ใช่ เด็กคนนั้นแม้จะยิ้มเก่งและเข้ากับคนอื่นได้ดี เป็นคนที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนคนก็ต้องมอบความรักให้แน่นอน แต่ใครจะรู้ว่าเขาต้องผ่านความเจ็บปวดมามากมายแค่ไหน”

“เห็นว่าครอบครัวของเขาขายเขาให้คณะละครสัตว์”

“ใช่ แต่ไม่ใช่พ่อแม่ของเขาหรอกที่ขายเขา พ่อแม่ของเขาตาย เขาเลยถูกส่งให้ไปอยู่กับญาติ และญาติขายเขาให้คณะละครสัตว์ เพราะเด็กคนนั้นมีสิ่งนี้โดยกำเนิด” วิทเอ่ยพลางยื่นหลังมือมา แล้วเพียงแค่กะพริบตา ที่ผิวหนังหลังข้อนิ้วที่อยู่ติดกับโคนนิ้วทั้งห้านิ้วก็ปรากฏสัญลักษณ์แตกต่างกันห้าแบบ

เจย์รู้จักสัญลักษณ์นี้ดี เพราะมันคือหลักฐานหนึ่งของการสำเร็จศาสตร์กัลดราบกในระดับสูงสุดในทางปฏิบัติ แม้คนในปัจจุบันจะคิดว่าหยดน้ำแห่งความทรงจำคือหลักฐานความเป็นที่สุด แต่ที่จริงมันก็มีวิธีอื่นที่สามารถครอบครองหยดน้ำนั่นได้ โดยที่ไม่ต้องมีสัญลักษณ์ทั้งห้านี้ เจย์เองก็สามารถครอบครองหยดน้ำแห่งความทรงจำได้ก่อนผ่านขั้นตอนนี้เหมือนกัน

ถึงแม้เจย์จะสามารถสร้างหยดน้ำแห่งความทรงจำได้ด้วยวิธีพิเศษจากคำแนะนำของกิดิม แต่หลังจากนั้นเขาก็ต้องฝึกฝนศาสตร์นี้ต่อ เพื่อที่จะใช้ศาสตร์กัลดราบกได้อย่างเชี่ยวชาญ ที่เขาพยายามขนาดนั้นก็เพราะเขาต้องการออกแบบเวทมนตร์แบบมีเงื่อนไขที่เป็นเครื่องมือสำคัญในแผนการของเขาด้วยตัวเอง

เวทมนตร์ที่มีเงื่อนไขเป็นการผสมผสานระหว่างศาสตร์กัลดราบกกับศาสตร์อะบลามีลิน ซึ่งผู้ที่ต้องการออกแบบเวทมนตร์แบบนั้นให้จำเพาะกับความต้องการของตน นอกจากจะต้องเข้าใจจัตุรัสกลให้ดีพอแล้ว ยังต้องเชี่ยวชาญศาสตร์กัลดราบกได้ในขั้นสูงสุด

โดยหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้คนนั้นเชี่ยวชาญการใช้ศาสตร์กัลดราบกในระดับสูงสุดก็คือ สัญลักษณ์ ‘ราชา’ ของวัตถุทั้งห้า เหมือนที่ปรากฏอยู่บนหลังมือของวิทตอนนี้

สัญลักษณ์ทั้งห้าของราชาผู้มีอำนาจเหนือสิ่งของที่ถูกสร้างโดย

วัตถุห้าประเภท ได้แก่

สัญลักษณ์วงกลม ปรากฏที่หลังนิ้วโป้ง ตัวแทนของสิ่งของที่ถูกสร้างจากโลหะ

สัญลักษณ์สี่เหลี่ยมจัตุรัส ปรากฏที่หลังนิ้วชี้ ตัวแทนของสิ่งของที่ถูกสร้างจากดิน

สัญลักษณ์สามเหลี่ยม ปรากฏที่หลังนิ้วกลาง ตัวแทนของสิ่งของที่ถูกสร้างจากไฟ

สัญลักษณ์สี่เหลี่ยมผืนผ้าแนวตั้ง ปรากฏที่หลังนิ้วนาง ตัวแทนของสิ่งของที่ถูกสร้างจากไม้

สัญลักษณ์คลื่น ปรากฏที่หลังนิ้วก้อย ตัวแทนของสิ่งของที่ถูกสร้างจากน้ำ

โดยปกติแล้วมีน้อยมากที่ผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกจะสามารถบรรลุการควบคุมสิ่งของทั้งห้ากลุ่มจนมีตราสัญลักษณ์นี้เกิดขึ้นครบ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการทำให้ปรากฏขึ้นทั้งสองมือ

กิดิมบอกว่า แม้ศาสตร์กัลดราบกจะเป็นศาสตร์ที่ใหม่และมีหลักการเรียนที่ชัดเจนที่สุดในหกศาสตร์ แต่การใช้รูนในการควบคุมสิ่งของกับการทำให้สัญลักษณ์เหล่านี้ปรากฏขึ้นไม่ใช่เรื่องเดียวกัน การใช้รูนผ่านกิมอรีสโตนที่จริงเป็นเหมือนเครื่องมือที่ถูกนำมาให้กัลดี้ที่ฝีมือยังไม่ถึงขั้นสามารถใช้พลังได้เท่านั้น ส่วนผู้ที่ฝึกฝนจนได้รับสัญลักษณ์นี้ต่างหากถึงจะก้าวไปเป็นหมอรูนได้ และมีเพียงหมอรูนเท่านั้นที่จะสร้างชุดรูนใหม่ๆ ขึ้นมาได้

‘หมอรูนเกิดก่อนผู้ใช้รูน แต่ในตอนนี้มีแต่ผู้ใช้รูนเต็มไปหมด มันประหลาด เจ้าไม่คิดอย่างนั้นเหรอ’

เพราะการสร้างกิมอรีสโตนทำได้ยาก หมอรูนจึงมีน้อยลงเรื่อยๆ

จนสุดท้ายก็แทบหาหมอรูนบนโลกนี้ได้น้อยเต็มที ก็ไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมในปัจจุบันจึงไม่ค่อยมีรูนชุดใหม่เกิดขึ้นมากนัก และเหล่าผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกยุคใหม่ที่แม้จะพ้นสถานะจากการเป็นกัลดี้หรือมือใหม่แล้ว ก็ยังเข้าร่วมการประมูลชุดรูนกันอย่างบ้าคลั่ง

ความจริงข้อนี้เป็นเรื่องน่าโมโหมากสำหรับกิดิมที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกที่เก่งที่สุดในโลก เพราะนั่นหมายความว่า แม้ศาสตร์กัลดราบกจะเป็นศาสตร์ที่มีผู้ใช้มากที่สุดในโลก แต่มันกลับเป็นศาสตร์ที่มีผู้ศึกษาวิจัยน้อยที่สุด สำหรับกิดิม นี่คือเรื่องน่าผิดหวัง

เจย์ที่ได้รับการสอนศาสตร์นี้จากคนที่เก่งที่สุดในโลกเข้าใจสิ่งที่กิดิมกังวล เพราะในศาสตร์อื่น เส้นทางการเป็นผู้นำในศาสตร์นั้นเป็นเส้นทางเดียวกับการที่จะสามารถคว้าของรางวัลอย่างหลักฐานการอยู่ในจุดสูงสุดมาได้ แต่ศาสตร์กัลดราบกกลับแตกต่าง เพราะวิธีปกติที่ผู้คนคิดว่าสามารถสร้างหยดน้ำแห่งกัลดราบกได้กลับเป็นทางอ้อม เพราะมันมีทางตรงที่เร็วกว่า แต่ทางตรงที่ว่าก็คือทางที่เจย์ใช้ มันเหมือนเป็นไพ่โกงมากกว่า

กิมอรีสโตนที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้สอนให้มือใหม่ฝึกฝนพลังได้ง่ายขึ้นกลับกลายเป็นตัวถ่วงในการศึกษาและพัฒนาศาสตร์ ที่น่าตลกก็คือตัวถ่วงนี้ยังก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการฝึกฝน จนในที่สุดตอนนี้หมอรูนก็หายไปเกือบหมดโลก

จากสถิติแล้ว มีพ่อมดในกลุ่มสเปเชียลลิสต์ของศาสตร์กัลดราบกเท่านั้นที่มีสัญลักษณ์ทั้งห้าครบในมือข้างใดข้างหนึ่ง และเท่าที่เจย์รู้ครึ่งหนึ่งของคนพวกนั้นเคยฝึกฝนโดยตรง หรือบางครั้งได้รับการชี้แนะจากมาสเตอร์เกลดาแห่งร้านน้ำชาวิทาเรียมาก่อน

“นายเองก็มีมันนี่” วิทเอ่ยพลางลดมือลงและทำให้รอยสักที่

หลังข้อนิ้วมือหายไป

เจย์พยักหน้า

“เขามีมันโดยกำเนิด เหมือนกับพวกที่ได้รับพรแห่งโฮโนเรียสเหรอครับ”

“ใช่ สลักอยู่ในกระดูก แต่ของเขาแตกต่างจากพวกเด็กที่ได้รับพร ตรงที่เขาลบตรานี้อย่างพวกเราไม่ได้ มันแสดงอยู่บนมือทั้งสองของเขาตั้งแต่อายุหกขวบ”

เจย์นิ่งไป อย่างที่วิทบอกว่าเขาเองก็มีสัญลักษณ์พวกนี้เช่นกัน ตั้งแต่ตราสัญลักษณ์แรกปรากฏขึ้น กิดิมได้สอนวิธีลบสัญลักษณ์เหล่านั้นให้เขา อันที่จริงบอกว่าลบก็ไม่เชิง ต้องบอกว่าหาบางสิ่งมาปิดและซ่อนมันไว้มากกว่า เพราะแท้จริงแล้ว สัญลักษณ์เหล่านี้ถูกสลักไว้บนกระดูก ไม่ใช่ผิวหนัง หากต้องการซ่อนมัน ก็เพียงควบคุมไม่ให้พลังของตราสัญลักษณ์เหล่านี้พุ่งออกมาแสดงบนผิวหนังเท่านั้น ในกรณีของเจย์ที่เป็นเจ้าของอาณาเขตแห่งเลือดก็ยิ่งง่ายเข้าไปอีก

‘การที่มาสเตอร์เกลดาทำไม่ได้อาจจะมีสองสาเหตุ หนึ่งคือเขาไม่รู้วิธี กับสอง...เขามีพลังมากเกินไป จนควบคุมและปิดซ่อนไม่ได้’ เจย์คิด และความคิดนี้ก็ได้รับการยืนยันจากกิดิม

‘อย่างหลัง เกลดา มิสติก มีพลังมากจริงๆ เขาคือราชาของวัตถุทั้งโลกตั้งแต่เกิด เพียงแต่กัลดราบกไม่ใช่ศาสตร์ที่จะใช้ได้แค่เพราะเจ้าครอบครองพลัง เขาจะต้องเรียนรู้กระบวนการใช้ด้วยจึงจะแสดงศักยภาพได้อย่างเต็มที่ รวมไปถึงคุ้มครองตัวเองได้ เพราะแม้แต่ผู้ได้รับพรแห่งโฮโนเรียสก็ยังได้รับการคุ้มครองและปิดซ่อนตั้งแต่เกิด แต่พรแห่งราชาทั้งห้านี้แตกต่าง เพราะคุณค่าของวัตถุคือการแสดงตัวตน การที่เด็กคนหนึ่งเกิดมาพร้อมพรนี้โดยไม่ได้รับการปกป้องจะต้องตกที่นั่ง

ลำบากแน่ ข้าคิดว่า ก่อนที่เขาจะมาเจอวิท ชีวิตของเขาอาจจะพบเจอเรื่องเลวร้ายอย่างที่ไม่มีใครนึกออก'

เจย์ได้ยินกิดิมพูดอย่างนี้ก็มีสีหน้าขรึมลง พรแห่งโฮโนเรียสคือรอยสลักอักษรทีบันที่กระดูก เด็กที่ได้รับพรจะมีพรสวรรค์ในการเรียนศาสตร์โฮโนรุอุสนับว่าหายากแล้ว แต่เจย์ก็เคยพบมาหลายคน แต่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีกัลดี้คนไหนที่ได้รับพรคล้ายๆ กัน แถมเป็นการรับพรโดยที่ซ่อนไม่ได้ด้วย

"เขามีมันทั้งสิบนิ้วเลยเหรอครับ"

"ใช่"

"เพราะอะไรกัน"

วิทยกยิ้มพลางตอบว่า

"คำตอบนั้นตรงไปตรงมามาก"

"ครับ?"

"เขามีมัน เพราะว่าเขาคือทายาทสายตรงของมิสติก้าแห่งนาบาเทียน"

2

ยุ่งยาก

มิสติก้าแห่งนาบาเทียนคือตระกูลสายหลักของผู้สร้างนคร หินเปตราแห่งหุบเขาวาดี มูซา ด้วยภูมิศาสตร์ที่มีแค่หินกับทราย เมืองแห่งนี้มีแหล่งน้ำที่ช่วยหล่อเลี้ยงเมืองเพียงแห่งเดียว นั่นคือทะเลสาบวาดี มูซา โดยผู้คนแถบนั้นเชื่อกันว่าเป็นน้ำที่โมเสสเสกออกมาให้ชาวยิวดื่มแก้กระหายระหว่างหลบหนีออกจากอียิปต์ หุบเขานี้จึงมีอีกชื่อว่าหุบเขาโมเสส ปัจจุบันสถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่ในประเทศจอร์แดน

ในแง่ของประวัติศาสตร์ของโลกพ่อมดแล้ว นครเปตราถูกสร้างโดยคู่สามีภรรยาชาวแอตแลนติสคู่หนึ่ง พวกเขาคือพ่อมดสายเลือดบริสุทธิ์ที่เกิดจากครอบครัวที่เชื่อว่าโลกนี้ควรจะเป็นของพ่อมดเท่านั้น ช่วงเวลาที่ทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่ ชาวแอตแลนติสยังสามารถเดินทางไปกลับระหว่างพื้นแผ่นดินและแผ่นดินเกิดได้ พวกเขาได้เลือกหันหลังให้แก่ครอบครัวแล้วมาตั้งถิ่นฐานในเขตหุบเขาแห่งนี้

ในยุคของคนทั้งสอง นครเปตราถูกขนานนามว่าเป็นนครน้ำกลางทะเลทราย และการที่ทำให้มันเกิดเรื่องเหลือเชื่ออย่างนี้ได้ เพราะคนทั้งคู่เป็นพ่อมดที่โดดเด่น โดยตัวสามี ดูราเรสเป็นอัลคิลที่ครอบครองใบชาแห่งอัลฮาคิม นอกจากนี้ยังมีความสามารถด้านสถาปัตยกรรมและวิศวกรรมที่ยอดเยี่ยม เขาและผู้ติดตามได้สร้างเมืองที่น่าเหลือเชื่อนี้ขึ้นมา ขณะที่ภรรยา อัลอัซซาเป็นซีเทลผู้ครอบครองสารตัวกลางน้ำ นั่นทำให้เมืองที่อยู่กลางทะเลทรายแห่งนี้มีน้ำใช้ไม่มีวันหมด

อัลคิลที่สร้างอาหารได้ตลอดและซีเทลที่ครอบครองอำนาจของน้ำนี่คือกุญแจสำคัญที่ทำให้สถานที่อย่างทะเลทรายอันไร้ผู้คนกลายเป็นสถานที่ที่มีคนอาศัยอยู่หนาแน่นและรุ่งเรืองอย่างมากในช่วงสองพันกว่าปีก่อน ทว่า ไม่ว่าทั้งคู่จะเก่งกาจแค่ไหน ความตายคือเรื่องแน่นอน และเมื่อเมืองทั้งเมืองขาดกุญแจดอกสำคัญไป นครแห่งนี้จึงเข้าสู่ยุคเสื่อม

เท่าที่เจย์ฟังเรื่องราวของพวกเขาจากพวกเอเทมมู ดูเหมือนทายาทสายตรงของมิสติก้าจะเดินทางออกจากเมืองเปตราก่อนที่นครแห่งนั้นจะเข้าสู่ยุคเสื่อมอย่างสมบูรณ์ หลังจากออกมาแล้ว พวกเขาก็เดินทางรอนแรมเข้ามาในยุโรป และใช้ความสามารถด้านช่างปั้นและขายเครื่องปั้นดินเผาเคลือบในการดำรงชีวิต นั่นคือข้อมูลทั้งหมดที่เจย์รู้เกี่ยวกับที่มาที่ไปของตระกูลนี้

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับเกลดา เขารู้ว่าวิทเจอเกลดาในคณะละครสัตว์ จากนั้นก็พาออกมา ตอนที่พาออกมา เหมือนจะไม่มีใครรู้มาก่อนว่าเขาเป็นพ่อมด ทุกคนคิดว่าเขาคือคนธรรมดา บางทีอาจเพราะช่วงนั้นกัลดราบกยังไม่ใช่ศาสตร์ที่ทุกคนเข้าใจอย่างลึกซึ้งเหมือนตอนนี้ พวกเขารู้เพียงว่าผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกใช้รูนในการควบคุมสิ่งของ คงไม่มีใคร

คาดคิดว่า ต่อให้ไม่มีรูน ถ้าเป็นคนที่ฝึกฝนอย่างถูกต้องก็ควบคุมวัตถุได้

เกลดาเริ่มถูกจับตา เพราะวิทใช้จดหมายของจาคอบในการทดสอบเด็กคนนั้น จดหมายนั่นที่จริงไม่ใช่จดหมายธรรมดา แต่เป็นจดหมายที่มีการซุกซ่อนเนื้อความจากจารึกมรกตซึ่งเป็นจารึกโบราณของชาวแอตแลนติส โดยเนื้อความเหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องกับตำราที่ทรงอำนาจที่สุดในโลกพ่อมดยุคโบราณ...ตำราไม้พายของแม่มด

สำหรับตำราเล่มนี้ เจย์ค่อนข้างคุ้นเคย เพราะหนึ่งในเอเทมมูของเขา กิดิมคือผู้ที่ศึกษาและเขียนส่วนวิเคราะห์และต่อขยายออกมา แม้ในภายหลังกิดิมจะบอกว่านั่นเป็นผลงานที่ล้มเหลวของตัวเองในตอนที่ยังไม่เป็นเอเทมมูก็ตาม แต่ตำราเล่มนั้นก็ได้สร้างแรงกระเพื่อมจนทำให้โลกเวทมนตร์สั่นสะเทือนมาหลายร้อยปี

อันที่จริง วิทไม่ได้ตั้งใจให้เกลดาแปลตำราเล่มนั้น วิทแค่อยากใช้จดหมายฉบับนี้พิสูจน์สถานะของเกลดาว่าเขามีสายเลือดมิสติก้าแห่งนาบาเทียนหรือไม่เท่านั้น พอมาคิดๆ ดู บางทีการพิสูจน์ที่ว่าไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับการพิสูจน์สายเลือดเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการทดสอบเพื่อดูว่าทายาทของมิสติก้าคนนี้ช่วยงานตัวเองได้หรือเปล่าด้วย

“นายรู้หรือเปล่าว่า สำหรับพ่อมดแล้ว มิสติก้าแห่งนาบาเทียนมีความหมายยังไงต่อพวกเขา” วิทเอ่ยขึ้น

เจย์หลุบตามองอัสโมวในอ้อมแขนพลางตอบว่า

“ดวงตาของพวกเขา”

“หืๆ ใครบอกนาย”

“กิดิมครับ กิดิมบอกว่า ดวงตาของพวกเขามีความพิเศษคล้ายกับดวงตาของสก็อต แต่สิ่งที่พวกเขาเห็นไม่ใช่ร่องรอย แต่เป็นอักขระทุกชนิด ไม่ว่าอักขระเหล่านั้นจะซ่อนอยู่ที่ไหนก็ตาม”

“ใช่ แต่นอกจากอักขระแล้ว ดวงตาของมิสติก้ายังสามารถเห็นลวดลายพิเศษบนจารึกด้วย”

เจย์ไม่ได้แสดงอาการตกใจ วิทจึงเดาได้ว่าเจย์รู้เรื่องนี้อยู่แล้ว เขาจึงพูดต่อว่า

“ลวดลายเหล่านั้นก็คือแผนที่สำหรับการลงไปยังแอตแลนติส”

“ช่วงเวลานั้นแอตแลนติสยังติดต่อกับพื้นดินเหรอครับ”

“แน่นอน เพราะตอนนั้นฉันยังไม่ได้ชนะพนันพวกเขา”

เจย์เหลือบไปมองคนที่พูดไปพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปพลาง สำหรับเจย์แล้ว วิทคือนักพนันที่ยอมรับความเสี่ยงได้สูงที่สุดในโลก แต่ที่น่ากลัวกว่านั้นก็คือ วิทไม่ใช่นักพนันที่อาศัยดวง แต่วิทจะพนันเมื่อเขารู้วิธีการแน่นอนที่จะทำให้ตัวเองชนะ บางทีถ้าบอกว่าวิทเป็นทั้งนักพนันและเจ้ามือก็ไม่ผิดนัก ที่สำคัญ ไม่ใช่ว่าเขาจะยอมรับความพ่ายแพ้ไม่ได้ ขอเพียงแค่การพ่ายแพ้นั้นทำให้เขาได้สิ่งที่ต้องการ วิทก็จะยอมแพ้ได้อย่างไม่ลังเล เหมือนกับตอนที่ขอท้าพนันกับเจย์

“เขายื่นข้อเสนออะไรให้คุณเหรอครับ”

“ช่วยเขาออกจากคณะละครสัตว์ แล้วเขาจะทำงานกับฉันตลอดชีวิต”

เจย์ถึงกับมองหน้าคนพูดนิ่ง

“นี่มัน...สัญญาทาสนี่ครับ”

“สัญญาทาสที่ไหน นายไม่คิดเหรอว่าคำพูดนี้คือการสมัครตัวเป็นศิษย์น่ะ”

“ผมก็อยากจะเชื่ออยู่ แต่พอเห็นว่าตอนนี้เขาก็ยังทำงานกับคุณ ผมเลยไม่อยากเชื่อแล้ว”

วิทหัวเราะขำ พลางยกมือขึ้นกอดอกแล้วตอบด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“นั่นเป็นคำพูดของเขาจริงๆ เขายังเด็ก ไม่รู้จักใช้คำที่ถูก แต่นั่นหมายความว่าอะไรรู้ไหม”

เจย์ไม่ได้ตอบ เขารอให้วิทเล่าต่อเอง

“หมายความว่า ตั้งแต่เขาเกิดมา เขาถูกสอนว่า การแลกเปลี่ยนมีแค่วิธีนี้เท่านั้น”

ความเงียบเกิดขึ้นระหว่างคนทั้งสอง เจย์มองไปยังที่นั่งที่ตอนนี้เต็มไปด้วยผู้คน เหล่าเด็กน้อยที่น่าจะเหนื่อยจากการเล่นสนุก พอขึ้นมานั่งบนรถแล้วโดนสายลมเย็นพัดโชยใส่หน้าใส่ตัวให้คลายความร้อน เมื่อเหงื่อระเหยไป พวกเขาก็เลยเริ่มง่วงงุน หลายคนหลับโดยเอนหัวซบไหล่พ่อแม่ บางคนนอนอยู่บนตักของผู้ปกครอง พอมองภาพนี้แล้วนึกถึงคำพูดของวิทที่ว่า ‘เด็กพวกนี้โชคดี’ เขาก็พอเข้าใจ

“ทำไมญาติของเขาถึงได้ขายเขาให้คณะละครสัตว์ล่ะครับ”

“พวกเขาคิดว่าเด็กคนนั้นเป็นปีศาจ ตอนนั้นยังไม่มีใครเชื่อมโยงเขากับศาสตร์กัลดราบกหรอก เพราะถึงแม้เขาจะมีพลังมาก แต่ก็ยังเด็กแถมไม่ได้ใช้พลังผ่านรูน เขาไม่รู้วิธีการควบคุมพลังตัวเอง จึงไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าไรนัก ยกเว้นตอนที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้”

“นั่นน่าจะเป็นข่าวดีสำหรับเขา”

“ใช่ แต่นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้คนใกล้ชิดอย่างญาติคนแรกที่รับเลี้ยงเด็กคนนั้นหลังจากที่พ่อแม่ตายจากสงครามหวาดกลัวเขาได้แล้ว”

เจย์พยักหน้า “ถ้ามองในมุมมองคนธรรมดา คนที่ทำให้สิ่งของเคลื่อนไหวได้ก็น่ากลัวอยู่ครับ โดยเฉพาะในยุคที่เชื่อว่าเวทมนตร์คืออำนาจของซาตาน”

“ก็เป็นไปตามนั้น เกลดาเลยถูกส่งต่อไปหาน้าของเขาที่คณะละคร

สัตว์”

“แต่คุณบอกว่าพวกเขาขาย?”

“ก็ไม่ต่างจากขาย น้าคนนี้ทำอาชีพเป็นนายหน้าหาสิ่งประหลาดมาแสดงในคณะละครสัตว์ ตัวเองมีหลานชายที่สามารถแสดงมายากลทำให้ของเคลื่อนที่โดยที่ไม่มีใครรู้วิธีการได้ ก็ต้องเอามาหาประโยชน์ใช่ไหมล่ะ”

เจย์ฟังแล้วคิดตามจากนั้นก็เดาว่า

“คนพวกนั้นไม่รู้เรื่องพรแห่งราชาเลยใช่ไหมครับ”

“พรแห่งราชาก็เหมือนพรแห่งโฮโนเรียส แต่แรกมันสลักอยู่ในกระดูก แต่ที่แตกต่างก็คือ เมื่อผู้โดนสลักเติบโตและมีพลังมากพอ มันก็จะแสดงตัวตนออกมา สำหรับเกลดา มือของเขาเริ่มปรากฏสัญลักษณ์พวกนั้นตอนเขาอายุหกขวบ แต่เขาเริ่มทำให้วัตถุลอยได้น่าจะอายุประมาณเจ็ดขวบ ตอนที่ฉันเจอเขา เขาอายุเก้าขวบแล้ว และมีมันครบทั้งสิบนิ้ว”

“ที่ทำของลอยได้ครั้งแรกคงเพราะโดนกระตุ้นสินะครับ”

“ใช่ เขาทำให้ลูกพี่ลูกน้องของเขาหวาดกลัว นั่นคือช่วงเวลาที่เขาถูกขายออกไป เกลดาไม่ใช่เด็กโง่ เขารู้ว่าตราสัญลักษณ์พวกนี้จะนำพาความลำบากมาให้เขา เขาเลยใส่ถุงมือตลอดเวลา โชคดีที่เขาใช้พลังได้ไม่สม่ำเสมอเท่าไร เขาจึงถูกฝึกอย่างหนัก จนในที่สุดก็พอจะเคลื่อนย้ายสิ่งของได้หลายอย่าง แต่มันก็ไม่เพียงพอต่อการแสดง เขาจึงอยู่ในสถานะผู้ช่วยนักมายากลหลัก ด้วยใบหน้าที่น่ารักและรอยยิ้มที่อ่อนโยนโดยธรรมชาติของเขา ทำให้คนดูชอบเขา”

เจย์ถอนหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา

“รอยยิ้มที่ไม่ได้ออกมาจากใจมีอะไรน่าดูกันครับ”

“ก็จริง แต่นายต้องมองในมุมของเขา ถึงแม้เขาจะไม่ได้ยิ้มจากใจ

แต่เขายิ้ม...เพื่อให้มีชีวิตรอด นายไม่คิดเหรอว่าเขาเข้มแข็งมาก”

เจย์ยิ้มบาง “เป็นเรื่องจริงที่น่าเศร้าจังนะครับ”

“เพราะมนุษย์มีความซับซ้อนอย่างนี้แหละ มนุษย์ถึงได้แข็งแกร่ง”

เจย์พยักหน้า เขาไม่อยากยอมรับ แต่คำพูดของวิทเป็นเรื่องจริง

“แล้วคุณตอบรับเขาเลยเหรอ”

“ก็ไม่เชิง อันที่จริง...เขาไม่ได้เจอฉันก่อน แต่เป็นวีค”

เจย์หมดคำจะพูดกับคนคนนี้จริงๆ ดูเหมือนอยากจะเล่าเรื่องราว แต่ก็ชอบหักมุมแบบที่ให้น่าติดตาม แต่ครั้งนี้เจย์ไม่หลงกลถามต่อ วิทเลยหันมายิ้มแล้วถามว่า

“ไม่อยากรู้เรื่องต่อแล้วเหรอ”

“ผมไม่ได้อยากรู้มาตั้งแต่แรกแล้วครับ”

“ฮ่าๆ ไม่มีอารมณ์ขันเอาเสียเลย อันที่จริงตั้งแต่เจอนาย นายก็ไม่ค่อยมีอารมณ์ขันอยู่แล้ว อ้อ ยกเว้นตอนที่รู้ว่าฉันสร้างอัสรูโซ่ยังไงตอนนั้นหน้านายตลกมากเลย”

เจย์ได้แต่บอกตัวเองว่าอย่าไปสนใจคำพูดของคนมีรสนิยมแปลกๆ แต่ก่อนที่เขาจะทำใจไม่ให้สนใจอีกฝ่ายได้ วิทก็เล่าต่อเองว่า

“ถ้าเป็นที่ร้านวิทาเรีย วีคเจอเขาก่อนฉันจริงๆ แถมเป็นคนว่าจ้างเด็กคนนั้นด้วย แต่ฉันน่ะ เจอเขาก่อนหน้านั้น ไม่อย่างนั้นคณะละครสัตว์ที่อยู่ทางเหนือของยุโรปจะลงมาที่สตราสบูร์กได้ยังไง”

‘ว่าแล้ว ต้องเป็นแบบนี้’ เจย์คิด

“แสดงว่าเขาไม่ได้รู้จักคุณมาก่อน”

“ใช่ เจอกันครั้งเดียวก่อนที่คณะของเขาจะลงใต้ไป”

“แต่เขาก็ขอร้องคุณเนี่ยนะ เจอกันครั้งแรก แต่ยอมแลกทั้งชีวิตเลย”

ดวงตาของวิทฉายแววเย็นชาเล็กน้อยก่อนจะตอบว่า

“เพราะฉันไปช่วยเขา ทำให้พวกฮอปกินส์ที่กำลังสืบเรื่องของเขาไม่รู้ว่าเขาเป็นพ่อมดน่ะสิ พอเขารู้ว่าฉันทำอะไรได้ เขาก็ตัดสินใจอย่างนั้นเลย”

“เป็นคนเด็ดเดี่ยวจริงๆ แต่คุณก็ไม่รับ?”

“จะรับลูกศิษย์ก็ต้องดูสถานที่ด้วย จะลงมือก็ควรลงมือในถิ่นตัวเองจริงไหม” วิทหันมาขยิบตา เจย์เลยได้แต่นิ่งแล้วฟังเขาเล่าต่อ

“ฉันบอกให้เขาเตรียมตัว พลังของเขากำลังจะปะทุแล้วกลายเป็นพ่อมดเต็มตัวในไม่ช้า พอดีช่วงนั้นลูกชายของเจ้าเมืองสตราสบูร์กจะแต่งงานพอดี ฉันเลยใช้เส้นสายนิดหน่อย ให้เจ้าเมืองเชิญคณะละครสัตว์นั้นลงใต้ ฉันกะว่าจะไปจัดการเอง แต่กลายเป็นว่าเขามีชะตาร่วมกับร้านของฉันมากไปหน่อย เลยไปเจอกับวีคก่อน”

เจย์หรี่ตามองวิทก่อนจะเอ่ยเดาว่า

“ผมว่าคุณคาดการณ์เอาไว้ก่อนแล้วมากกว่า”

“ฮ่าๆ ก็ไม่ถึงขนาดนั้น แต่นี่นับเป็นดวงอย่างหนึ่งเหมือนกัน เขาดันไปเข้าตาวีค เจ้าหนูขี้เซานั่นเลยคว้ามาเป็นลูกจ้างชั่วคราวเสียก่อน ดีนะฉันกลับไปเร็ว ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องทำงานฟรีแล้ว เจ้าวีคนี่แม้แต่เด็กก็ไม่เว้น งกเงินจนไม่ไว้หน้าใคร”

เจย์ขมวดคิ้ว เขายังไม่เชื่ออีกฝ่ายเต็มร้อย เพราะเขาจำตอนที่กิดิมเล่าได้ว่า วิทเป็นคนพาเกลดาออกจากคณะละครสัตว์ด้วยตัวเอง

‘ช่างเถอะ ต่อให้ซักไปเราก็บอกไม่ได้อยู่ดีว่าวิทพูดเรื่องจริงอยู่หรือเปล่า แล้วนี่เป็นเรื่องของเขาเอง เราก็เชื่อไปตามนั้นแล้วกัน’

“แต่ถ้าคุณเกลดาทำงานสองที่อย่างนี้จะไม่เกิดปัญหาเหรอครับ”

“เพราะรับนี่แหละก็เลยเกิดเรื่องนิดหน่อย” วิทเอ่ยด้วยสีหน้า

เหนื่อยใจ

เจย์ถึงกับหัวเราะออกมาอย่างรู้สึกขำ

“ถ้า วีค สวอร์น ออกโรงเอง คงไม่ใช่แค่เรื่องนิดหน่อยหรอกมั้งครับ”

“ก็นะ พอดีฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ใช่เล่นๆ เหมือนกัน” น้ำเสียงที่เอ่ยปนด้วยความสนุก ทำให้เจย์อดคาดเดาไม่ได้ว่า คู่ต่อสู้ที่ทำให้วิทออกปากได้ขนาดนี้จะเป็นใครกัน

“ก็แค่คณะละครสัตว์ไม่ใช่เหรอครับ จะคณนามือพวกคุณเหรอ”

“ฮ่าๆ นั่นถือเป็นคำชมนะ แต่ก็มีคนบางคนที่ยากจะจัดการอยู่บ้างเหมือนกัน”

“ใครครับ”

“ฮอปกินส์”

เจย์กะพริบตาปริบๆ เหมือนเขาเคยได้ยินเรื่องอะไรแบบนี้มาเหมือนกัน แต่พอคิดต่อก็นิ่วหน้าอย่างรู้สึกไม่ถูกต้อง เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่เห็นว่าวิทจะกลัวองค์กรนี้สักเท่าไร ทำไมต้องแสดงท่าทางแบบนั้นด้วย เมื่อวิเคราะห์ถึงที่มาที่ไปของเรื่องนี้ให้ดี เขาก็ถึงขั้นต้องเอ่ยอย่างอ่อนใจว่า

“ที่ว่าจัดการยาก เพราะพวกเขายังมีประโยชน์ ก็เลยจัดการพวกเขาเด็ดขาดไม่ได้สินะครับ”

“ก็พวกเขาเพิ่งเริ่มตั้งไข่กัน ช่วงเวลาแบบนั้น ถ้ากดหัวเขาไม่ให้เงยหน้าเลย แล้วฉันจะหาเพื่อนร่วมอุดมการณ์ที่เก่งขนาดนี้ได้จากที่ไหน”

เจย์ได้แต่ปลงกับความเจ้าแผนการของวิท วิทคือตัวแทนของผู้ที่เข้าใจคำว่า ‘ไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวร’ อย่างถ่องแท้ หลายครั้งคนคนนี้ถึงกับยอมเดินอ้อมด้วยซ้ำ ถ้ามันแลกมากับการสร้าง ‘เพื่อนร่วมอุดมการณ์’

ในแบบที่เขาต้องการขึ้นมา

“ตอนนั้นเหมือนองค์กรนี้เพิ่งเริ่มต้นเองใช่ไหมครับ”

“ใช่ แล้วพวกเขาก็เพิ่งได้รับการสนับสนุนจากเฮเลลด้วย”

“อา เข้าใจแล้วครับ เป็นคู่ต่อสู้ที่ยุ่งยากจริงๆ”

เมื่อพูดถึงเทวดาปีศาจอย่างเฮเลลแล้ว เจย์มีความประทับใจในสปิริตตนนี้ไม่น้อยเลย องค์กรฮอปกินส์เป็นองค์กรที่ก่อตั้งโดยกลุ่มคนที่มีความเชื่ออย่างแรงกล้าต่อพระผู้เป็นเจ้า แม้ภายหลังจะมีจุดยืนที่เปลี่ยนไป แต่พวกเขาก็ยังยึดมั่นในอุดมการณ์ที่สุดโต่งอยู่ดี

เจย์คิดว่าตระกูลฮอปกินส์ก่อตั้งองค์กรนี้ขึ้นมาเพราะพวกเขาไม่อยากยอมรับว่า อุดมการณ์เดิมไม่ได้มอบผลประโยชน์ที่คุ้มค่าให้เท่ากับความทุ่มเทที่พวกเขาใส่ลงไป แล้วเพื่อทำให้ความสามารถที่อยู่ในมือสร้างประโยชน์ได้สูงสุด พวกเขาจึงสร้างอุดมการณ์ใหม่บนของเก่า ด้วยวิธีนี้ ตัวเองจะได้ไม่เสียฐานผู้ศรัทธาเดิมและยังสามารถทำหลายสิ่งหลายอย่างได้มากขึ้น

ดังนั้น การที่พวกเขายอมรับเทวดาปีศาจอย่างเฮเลลมาเป็นที่ยึดเหนี่ยวคนใหม่จึงเป็นทางเลือกที่ดี เพราะอย่างไรสปิริตตนนี้ก็ยังเป็นเทวดาที่มาจากสวรรค์ โดยที่พวกเขาไม่รู้เลยว่า เฮเลลเองก็ดูเหมือนจะใช้ประโยชน์จากองค์กรนี้เช่นกัน ในความจริงแล้ว เทวดาปีศาจตนนั้นไม่ได้สนับสนุนฮอปกินส์ แต่สนับสนุนทายาทของสวอร์นคนหนึ่ง แล้วพอดีผู้สืบทอดสายเลือดของคนคนนั้นไปเกี่ยวดองกับฮอปกินส์ จึงได้เกิดความสัมพันธ์เชิงร่วมมืออย่างนี้ขึ้น

ถ้าไม่ใช่เพราะเฮเลลสนับสนุนฮอปกินส์ตั้งแต่เริ่มตั้งไข่แบบนี้ ก็คงเป็นไปได้ยากที่องค์กรนั้นจะอยู่มาถึงตอนนี้ ทั้งยังแผ่กระจายอำนาจไปทั่วโลก แม้ในองค์กรของพวกเขาตอนนี้จะแบ่งเป็นสองขั้ว แต่ตราบใด

ที่สองขั้วนั้นยังทำงานเพื่อส่งเสริมความยิ่งใหญ่ให้องค์กร มันก็ไม่มีอะไรผิด เมื่อคิดถึงตรงนี้เจย์ก็ได้ยินวิทพูดว่า

“ที่สำคัญ เพื่อนเก่าของนายมามีเอี่ยวเรื่องนี้ด้วย”

“อ้อ”

“รู้อยู่แล้ว?”

“เปตราใช่ไหมครับ”

“ใช่ ใครบอกล่ะ”

“เพิ่งนึกออกตอนที่คุณพูดว่ามีฮอปกินส์มาเกี่ยวข้องด้วย ตอนที่กิดิมเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง เขาพูดถึงเปตรานิดหน่อย บอกว่าเปตราเพิ่งยึดร่างของไฮน์ริคได้สำเร็จ และเขาก็ใช้ร่างกายนั้นเข้าไปในองค์กรฮอปกินส์ในฐานะตัวแทนของพระเจ้าเจมส์ และเป็นเปตราที่ออกตามหาคุณเกลดาด้วยตัวเอง...” พอเจย์พูดถึงตรงนี้เขาก็ตระหนักได้ถึงความเชื่อมโยงบางอย่างที่ก่อนหน้านี้เขามองข้ามมันไป

‘คุณเกลดาเองก็ได้รับความเดือดร้อนจากงานวิจัยของสก็อตด้วยสินะ ไม่อย่างนั้นเปตราจะออกตามหาผู้ที่ได้รับพรแห่งราชาทำไม ทั้งหมดก็เพื่อการตามหาหยดน้ำแห่งความทรงจำ ตำราไม้พายของแม่มดก็แค่ของแถมระหว่างทางเท่านั้น’

วิทมองเจย์ที่ดูเหมือนจะตกอยู่ในความคิดของตัวเอง เขาเข้าใจว่าทำไมเจย์ถึงเงียบไป แต่เจย์เงียบไปไม่นาน ชายหนุ่มก็พูดต่อว่า

“ผมรู้ว่าเปตราตามหาเขา แต่ผมแค่ไม่รู้ว่ามันก่อนหรือหลังที่คุณเปิดเผยว่าเขาคือมิสติก้า”

“ฮ่าๆ เพราะแบบนี้คนถึงได้อิจฉานายนะเจย์ การมีเอเทมมูอยู่รอบตัวถึงห้าตน ถ้านายไม่รู้อะไรเลยนี่สิแปลก”

เจย์ได้แต่ยิ้มอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะมันคือความจริง เอเทมมู

ทั้งห้าคือไพ่ใบเก่งของเขาเสมอ ไม่ว่าจะตอนนี้หรือในอนาคต แต่สำหรับเจย์แล้ว พวกกิดิมไม่ใช่ไพ่หรือเครื่องมืออะไรทั้งสิ้น พวกเขาเป็นครอบครัวที่จะเดินร่วมทางกับเขาไปตลอดกาลต่างหาก

“พวกเขาตามหาเกลดาตั้งแต่ก่อนรู้ว่าเกลดาเป็นมิสติก้าเสียอีก อย่างที่เล่าไปว่า ฉันไปช่วยเกลดาจากการไม่ให้ฮอปกินส์จับได้ว่าเขาเป็นพ่อมดใช่ไหม เพราะแบบนี้แหละฉันถึงได้รู้ว่าตัวเองเจอของดีเข้าให้แล้ว”

“แต่สุดท้าย คุณก็ยังทำให้พวกเขารู้สถานะที่แท้จริงของคุณเกลดาอยู่ดี”

“แน่นอน”

“ทำไมล่ะครับ”

ดวงตาของวิททอประกายสนุกสนาน

“เพราะซ่อนไม่ได้น่ะสิ นายคิดว่าบนโลกนี้มีผู้ที่ได้รับพรแห่งราชากี่คนกัน”

เจย์ส่ายหน้า

“อดีตอาจมีหลายคน แต่ปัจจุบันมีแค่คนเดียวเท่านั้น นายเองก็รู้สัญลักษณ์ทั้งห้านั่นไม่ใช่จะได้มาง่ายๆ และในฐานะที่เขาได้รับมาง่ายที่สุดโลกก็ต้องให้เขาจ่ายราคาของการได้รับพร”

เจย์ถอนหายใจยาวขณะฟังวิทเอ่ยต่อว่า

“หลังจากนี้ ต่อให้เขาฝึกจนสำเร็จขั้นสูงสุด เขาก็ไม่สามารถปิดบังได้หรอก นี่...คือการประกาศศักดา และเป็นการส่งคำท้าทายของราชาต่อคนทั้งโลก สิ่งนี้คือน้ำหนักที่เด็กคนนั้นจะต้องแบกรับไว้ตลอดชีวิต”

เจย์สูดหายใจเข้าลึก ในฐานะที่เขาเองก็เป็นพ่อมดที่มีพรสวรรค์และได้รับการอบรมจนไปได้สุดทางในทุกศาสตร์ เขาเข้าใจน้ำหนักนั้นดีเพียงแต่เขาเลือกที่จะหลีกเลี่ยงมันได้ และเขาก็ทำได้อย่างหมดจด เจย์

สามารถปิดซ่อนตัวเองและใช้ชีวิตอย่างมีความสุข อย่างน้อยก็ในช่วงเวลาหนึ่ง แต่ดูเหมือน เกลดา มิสติก จะทำอย่างนั้นไม่ได้ เขาถูกผลักดันให้อยู่ใต้แสงแดดอันเจิดจ้าตั้งแต่ตอนที่เขายังไม่พร้อมด้วยซ้ำ

“ในเมื่อซ่อนไม่ได้ ก็ประกาศให้รู้กันทั่วไปเลยไม่ดีกว่าเหรอ” วิทเอ่ยย้ำด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

“ดีครับ แล้วก็ดีที่สุดที่คุณไม่ได้ให้เขาสู้คนเดียว”

วิทยิ้มพลางทอดสายตามองไปด้านหน้าพร้อมกับเอ่ยเสียงอ่อนโยนว่า

“ถึงอย่างนั้น ถ้าเขาต้องการอิสรภาพ...เขาก็ยังต้องสู้ด้วยกำลังตัวเอง”